

I

Er komen hier nog steeds wel mensen kijken. Ze steken hun telefoon tussen de hekken met gouden punten door om de strakke, gele gevel te vereeuwigen. Vanuit de kleine salon zien we hoe ze een ogenblik stilte in acht nemen, elkaar toelachen en een traan plengen bij de laatste woning van een nationale beroemdheid, een boegbeeld van het Franse erfgoed.

We horen hun opmerkingen door de microfoon van de bewakingscamera. Iedereen is verbaasd dat ons kasteel zo slecht is onderhouden, ook al weten ze dat we geen geld hebben om de braamstruiken te snoeien en de muren op te knappen. De ramp-toeristen zeggen nog steeds dat we geluksvogels zijn, wij die hier zijn opgegroeid, dat het tragisch is om te zien wat er van ons is geworden. En terwijl we naar hen luisteren, kruipen we wat dieper weg achter de gordijnen, verschanst in de vesting van onze kindertijd, die al ver achter ons ligt, maar het fundament van ons leven blijft.

Ons kasteel ligt aan de rand van het bos van Rambouillet en is gebouwd naar het model van het Klein Trianon: vier vierkante gevels die hooghartig een bedrieglijke eenvoud uitstralen. Moeder aanbad Marie-Antoinette. Ze aanbad Sofia Coppola en ze aanbad Marc Jacobs, die het merk Louis Vuitton een tweede jeugd had gegeven. In onze glorie-dagen stonden auto's op de binnenplaats te ronken. Vader hield van motoren. Hij genoot van de mechanische trillingen, de uitlaatgassen die in blauwe rookpluimen over het zand van de oprijlaan kringelden. De westgevel keek uit op een granieten terras en aan de oostkant lag de Anglo-Chinese land-

schapstuin. Wilgen bogen zich over het meer en op een eilandje stond een tempel van Diana waaruit een waterval stroomde, zo helder dat het wel vloeibare diamant leek. Maar achter het kasteel lag onze grootste uitspatting verborgen. In het uitgestrekte gazon dat helemaal tot aan de horizon reikte, had moeder een reusachtig zwembad laten uitgraven, en op het groene water dreven de schaduwen van vier gigantische vormbomen – azen van ruiten, harten, schoppen en klaveren – die elk naast een hoek van het zwembad waren geplant.

Serge was jarenlang verslingerd aan gokken. Moeder had hem weer op het rechte pad gebracht. Ze vleide zich dikwijls met de gedachte dat ze die allesverterende passie in onschuldige planten had kunnen omzetten. Later vroeg ik me af of het niet wreed was om hem de hele tijd te confronteren met het plezier dat ze hem had ontzegd. Vader waagde zich zelden in de buurt van het zwembad. Hoewel hij dat niet toegaf, vond hij het pronkstuk van ons kasteel een beetje vulgair. Hij had liever een hedendaagse aanbouw in koele materialen laten optrekken: ramen met scherpe hoeken, ruw beton. Hij hield wel van die uiterst perverse combinatie van luxe en industriële elementen, terwijl de industrie zelf allang was verdwenen. Moeder daarentegen liet argeloos haar voorliefde voor het ancien régime zien. Amber wilde kroonluchters en kandelaars, zilverwerk en kristal, die tot in het oneindige witte vlammetjes weerkaatsten op smetteloze oppervlakken. Ze hunkerde naar alles wat glinsterde met een soort angstige intensiteit, alsof ze bang was dat ze zou uitdoven bij het vallen van de avond.

Je kwam het kasteel binnen via een enorme hal. Halverwege de wenteltrap werden bezoekers begroet door een borstbeeld van vader, dat drie meter boven de zachtgele stenen tegelvloer was bevestigd. De kunstenaar had het brons bewerkt in de stijl van een kubistisch schilderij. De ogen van Serge Langlois waren dus vermenigvuldigd en van hun horizontale as bevrijd, en hij hing

als een jachttrofee boven al wie over de drempel van ons kasteel stapte.

In de grote salon stond een woud van gegroefde poten, fauteuils, poefs, canapés en chaise longues, waarover met goud versierde klokken en spiegels waakten. De stoelen waren met turquoise fluweel bekleed. De gordijnen van dezelfde stof werden op hun plaats gehouden door gele koorden die glansden als muntstukken.

Als kind geloofden we dat er, door de buitengewone structuur van ons gezin, een onzichtbare hiërarchie bestond tussen de leden van onze familie. Die vereiste dat als we met zijn allen in de grote salon waren voor het aperitief – onze ouders, mijn broer en ik, Anna, Ralph, mevrouw Eva, Hélène en Julien – sommigen opdracht konden geven het vuur aan te steken en anderen Amber konden vertellen dat het eten was opgediend. Het omgekeerde was ondenkbaar. Het was uitgesloten dat moeder houtblokken in de haard zou gooien of dat Hélène en Julien bij ons aan tafel zouden zitten. Maar tijdens het aperitief verwelkomde de grote salon ons allen democratisch in zijn ruime armen in Lodewijk XVI-stijl.

Het was Serges favoriete moment van de dag. Hij zei dat we dan de mooiste familie vormden die er bestond, die van het broederschap. Vader bediende zelf iedereen. Bourbon voor onze chauffeur Ralph en voor mevrouw Eva, de beheerder van het landgoed. Ons kindermisje Anna nam appelsap, Hélène en Julien pastis. Het echtpaar was al jaren in dienst bij onze ouders. Hélène was verantwoordelijk voor de keuken en Julien onderhield het park. De pracht van ons onroerend goed en onze overige bezittingen bleef hen echter verbluffen. Ze durfden amper op onze majestueuze stoelen te gaan zitten en, als dank voor de eer die hun te beurt viel, schaterden ze van het lachen bij de eerste de beste grap en pinkten ze een traan weg bij ontroerende verhalen.

Mijn broer en ik speelden op het tapijt, beurtelings verlegen en uitgelaten. Amber maakte foto's voor Instagram en nam haar

maltezerhond daarna op schoot. Terwijl ze de getrimde vacht van het beestje aaide, vroeg ze Serge om een anekdote te vertellen. Voor ons herbeleefde hij dan zijn grootste successen, zijn rollen die een stempel hadden gedrukt op de filmgeschiedenis, de hommages die alle groten van de zevende kunst aan hem hadden gebracht. Daarna vertelde moeder ons verhalen over haar jeugd: de ritjes te paard over het strand tijdens de winter, die ze in Saint-Tropez doorbracht, de zwempartijen tijdens de zomer op Martinique, waar haar vader een luxehotel runde. Haar familie had moeilijke tijden gekend, maar was er altijd bovenop gekomen dankzij de liefde, die alles overwint. En Amber maakte nog een foto voor Instagram. Gemiddeld vijfhonderdduizend volgers vonden het fijn om mee te genieten van onze privémomenten. Onderuitgezakt in een Lodewijk XVI schonken onze ouders zich nog wat champagne in. Ze verkeerden in de zalige onwetendheid van de laatste seconden voordat de bijl van de guillotine viel.